

[Gert Petersen.]

ling, ud fra den opfattelse, at det måske rummede nogle meget beskedne fremskridt i forhold til den eksisterende situation. Vi er stadig væk af den opfattelse, at på enkelte punkter, f.eks. spørgsmålet om ophævelse af atomenergikommissionen, er der tale om nogle beskedne fremskridt, men heroverfor står, at forslaget, som jeg gjorde rede for det under anden behandling, efter vores opfattelse er blevet kørt igennem, er blevet pacet igennem på en måde, der ikke er rimelig. Ligeledes at man totalt har afvist endog at forhandle om de ændringsforslag, som kom fra anden side. Det er, ligesom om to partier har været totalt enige, og det har altså været de to, socialdemokratiet og venstre, som var totalt enige om, at sådan skulle det være, og det var umuligt for andre partier at komme igennem med indvendinger af saglig karakter.

Altså, denne totale afvisning, det usaglige tempo, som man efter min opfattelse har haft, og også den samlede ramme, det lovkompleks, inden for hvilket man skal se dette tempo, og dette er jo én af flere love inden for denne ramme, gør, at vi ikke kan tage medansvar for en vedtagelse af den lovgivning, der her er tale om.

Af de grunde, jeg har redegjort for, vil vi ikke stemme imod, men vi vil heller ikke tage medansvar for hele den måde, det her er kørt på, og derfor agter vi at undlade at stemme ved den endelige afstemning.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre stillede sammen med andre partier ved anden behandling af lovforslaget en række ændringsforslag. De blev systematisk stemt ned af regeringspartiet, støttet af navnlig venstre, men også af andre. Det må man naturligvis lære at leve med, og det kunne man vel også, hvis man i øvrigt følte, at det skete på baggrund af en substantiel behandling og drøftelse af forslagene i såvel deres helhed som i enkeltheder. Men det har jo ikke været tilfældet i denne sag. Der har ikke under udvalgsarbejdet været den ringeste diskussion om det stillede ændringsforslag — som hr. Gert Petersen sagde: ikke engang en almindelig politisk drøftelse har der været og har man været indstillet på at tage. Betænkningen skulle afgives inden påske, og man kan ikke

engang sige: koste, hvad det koste ville, for det har naturligvis ikke kostet flertallet noget som helst.

På længere sigt må man dog sige at det naturligvis er belastende for samarbejdet omkring disse spørgsmål, for der var jo mange ting, man kunne have forhandlet om, f.eks. formålsparagraffen eller enkelte dele af § 2 om energirådet eller blot sådan en ting som en årlig redegørelse eller energirådets sammensætning. Et er, at man ikke ville tage de helt vidtgående ændringsforslag om hele energirådets status, men f.eks. sådan en ting som, at planlægningsrådet for forskningen fik sæde i energirådet, kunne man vel have diskuteret. For slet ikke at tale om Risøs status. Man kunne jo godt have benyttet denne lejlighed til en drøftelse af Risø. Det stillede forslag er vidtgående, det erkender jeg. Men man kunne dog godt have drøftet nogle tanker i det. Nej, andenbehandlingen afslørede ganske klart, at det var flertallet ikke interesseret i; det var kun interesseret i den blanke afvisning.

Handelsministeren havde fuld respekt for mindretallets energipolitiske sigte. Det lyder naturligvis meget kønt, men hvad er indholdet i det? Er der egentlig de afgrundsdybe modsætninger imellem mindretallets og handelsministerens formålsparagraf? Egentlig ikke ifølge handelsministeren. Handelsministeren endte under andenbehandlingen med at sige, at det i realiteten var kærlighed til egne formuleringer, der var afgørende.

Jeg må nu alligevel mene, at der nok ligger noget andet bagved. Sandheden er nok, at handelsministeren og socialdemokratiet ikke er frit stillet i denne sag. Hvis de rokkede ved denne paragraf, ville de få vrøvl med venstre, for er der noget, venstre ikke er interesseret i, så er det forslag fra det radikale venstres side omkring energispørgsmålene. Ikke engang forslag, som kan indebære nærmere kontakt mellem Risø og deres brugere, elseskaberne, industrien og de offentlige myndigheder, har venstre været villig til at overveje. Ikke engang forslag om betaling for ydelser har venstre villet diskutere. Det er dog ellers tanker, som nok skulle kunne give venstre noget at tænke over, idet de er udtryk for en fornuftigere ressourceudnyttelse, som venstre ellers ved andre lejligheder taler smukt om. Nej, når det kommer fra det radikale venstre, så er det i